

Arrest

nr. 56 189 van 17 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat M. FASKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Armeens staatsburger en van Armeense origine te zijn. Begin september 2009 werd u aan uw marktkraam een reeks gouden juwelen aangeboden tegen een interessante prijs. U ging hierop in. In de weken nadien kon u de meeste juwelen opnieuw verkopen. In oktober 2009 belde uw werkneemster, die tijdens uw afwezigheid aan uw marktkraam stond, u op met de boodschap dat de politie was langs geweest om te informeren naar de gouden juwelen. U ging vervolgens meteen op zoek naar de verkoper van de juwelen, een zekere V.(...), om te informeren naar de achtergrond van de juwelen. Aan de winkel waar V.(...) kon gevonden worden, werd u gezegd een tijdje te wachten. Na een half uur werd u gezegd dat men u naar V.(...) zou brengen, maar u werd geblinddoekt en onder

bedreiging in een auto gestopt. U werd in een kelder vastgehouden. Uw vervolgers eisten dat u tegen de politie zou verzwijgen dat u de juwelen van V.(...) had gekocht en dat u zou verklaren dat de juwelen van u waren. U ging niet akkoord en werd geslagen. Uit vrees voor verdere vervolging ging u uiteindelijk akkoord. Uw vervolgers dreigden er nog mee dat u en uw moeder hetzelfde lot zou overkomen als "de anderen" als u niet zou meewerken. U vermoedt dat hiermee bedoeld werd dat de vroegere eigenaars van de juwelen werden vermoord. U werd de volgende ochtend vrijgelaten. U ging vervolgens naar huis. Uw moeder, G.(...) A.(...) (OV 6.533.884), vertelde u dat de politie ondertussen langs was gekomen en gevraagd had dat u onmiddellijk naar de politie zou gaan. Ze hadden ook de twee resterende juwelen, welke u nog niet had verkocht, meegenomen. U wou de verantwoordelijkheid van de gestolen juwelen niet op u nemen, maar u en uw moeder vreesden dat de politie jullie onvoldoende zou kunnen beschermen indien u de schuld niet op u nam en verklaringen zou afleggen tegen V.(...). Uit vrees voor V.(...) en zijn handlangers zag u geen andere uitweg dan te vluchten uit Armenië. U dook samen met uw moeder dezelfde dag onder bij een neef. Deze neef zocht iemand om jullie het land uit te krijgen. Na een kleine maand was alles in orde en op 10 november 2009 vluchtten u en uw moeder per vliegtuig uit Armenië. Via een transit in Tsjechië landden jullie op 11 november 2009 in Nederland. Daar werden jullie opgewacht en naar België gebracht. Jullie dienden jullie paspoort af te geven en werden enkele weken in een huis ondergebracht. Op 24 november 2009 werden jullie begeleid tot aan de gebouwen van de Dienst Vreemdelingenzaken waar jullie dezelfde dag asiel aanvraagden.

B. Motivering

Er dient vooreerst opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen niet onder de Vluchtelingenconventie vallen, aangezien er geen sprake is van een vrees voor vervolging of gebrek aan bescherming omwille van een politieke of religieuze overtuiging of activiteit, of behorende tot een etnie, nationaliteit of sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Met betrekking tot de appreciatie van uw vrees in het kader van subsidiaire bescherming dient te worden nagegaan of u een reëel risico loopt op ernstig lijden zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet echter vastgesteld worden dat u geen subsidiair beschermingsstatuut kan verleend worden omdat u geen bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten van uw land, terwijl er geen elementen aanwezig zijn die er toe kunnen leiden te veronderstellen dat u en uw moeder niet kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land.

U en uw moeder verklaren dat jullie vrezen dat de politie jullie onvoldoende kan beschermen, meer concreet menen jullie dat de politie jullie geen 24u/24u kan beschermen, en dat de vervolgers verschillende personen betreffen. Deze elementen zijn echter onvoldoende om een gebrek aan bescherming in te roepen. Bovendien geeft u zelf aan dat u geen vrees heeft ten aanzien van de politie (CG,p.5,6), dat het mogelijk is dat de politie (een aantal) vervolgers kan aanhouden (CG,p.5), en dat het mogelijk is dat de politie een oplossing kan zoeken voor uw onveiligheidsgevoel (CG,p.5). Ook in de verklaringen van uw moeder zijn geen elementen aanwezig die kunnen wijzen op een gebrek aan bescherming. Uw moeder verklaart dat jullie wel bescherming zouden krijgen, maar dat deze onvoldoende zou zijn omdat men niet continu wachters voor de deur kan zetten (CG moeder,p.3). Verder verklaart ze desgevraagd dat de politie een correcte houding had toen ze naar jullie huis zijn gekomen (CG moeder,p.3).

Op basis van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt bovendien dat in uw concrete situatie (er is geen sprake van een ongelijke machtspositie ten aanzien van de autoriteiten), effectieve bescherming mogelijk is.

Zowel op basis van deze informatie, als op basis van de verklaringen van u en uw moeder moet dan ook worden vastgesteld dat uw vrees voor een gebrek aan bescherming enkel is ingegeven door subjectieve elementen, terwijl alle objectieve elementen wijzen op een reële mogelijkheid tot bescherming vanwege de autoriteiten van uw land.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Ook voor uw moeder, G.(...) A.(...)(OV 6.533.884), is eenzelfde beslissing genomen. Een kopie van haar verklaringen is toegevoegd aan uw dossier.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw geboorteakte, rijbewijs en militair boekje betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen en de manifeste beoordelingsfout. Verzoeker meent dat de subsidiaire bescherming hem diende toegekend te worden. Zoals aangegeven tijdens zijn gehoor is de corruptie aanwezig op alle niveau's in Armenië, en meer bepaald in de diensten van de politie, zodat het voor hem niet mogelijk is om nuttige bescherming te vragen rekening houdend met de ernstige bedreigingen waarvan hij het onderwerp was. Verzoeker verwijst desbetreffend naar de vaststellingen die gedaan werden door de commissaris van de Mensenrechten, de OESO en een internationale NGO. Hij benadrukt dat hij duidelijk heeft meegedeeld dat hij vreesde dat de politie hem niet kan beschermen.

2.1.2. Verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift geen argumentatie inzake de weigering van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De vaststelling dat de door verzoeker aangevoerde asielmotieven geen verband houden met één van de vervolgingsgronden van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) blijft derhalve gehandhaafd en wordt door de Raad overgenomen.

2.1.3. Waar verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend, dient erop te worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034).

De Raad treedt in het licht van het voorgaande de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker de beschermingsmogelijkheden in Armenië niet heeft uitgeput en hij gelet op de elementen aanwezig in het administratief dossier evenmin aannemelijk maakt waarom hij niet op bescherming van de nationale autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij niet naar de politie is gegaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/10/2010, p. 4, 5), niettegenstaande hij geen vrees koesterde voor de politie en dat het volgens hem mogelijk is dat de politie een aantal vervolgers kan aanhouden en mogelijk een oplossing kan zoeken voor zijn onveiligheidsgevoel (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/10/2010, p. 5, 6). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat indien er geen belangrijke financiële belangen meespelen en geen van de partijen de mogelijkheid heeft om invloed uit te oefenen door druk of omkoping, men redelijkerwijze kan aannemen dat de politie haar werk op correcte wijze zal uitoefenen en er een rechtvaardig proces kan plaatsvinden (stuk 14, Landeninformatie, Antwoorddocument ARM2010-148w). Verzoekers algemene en ongestaafde betoog over de corruptie aanwezig op alle niveau's in Armenië, en meer bepaald in de diensten van de politie en de verwijzing naar de vaststellingen die gedaan werden door de commissaris van de Mensenrechten, de OESO en een internationale NGO, is niet bij machte de vaststellingen in de bestreden beslissing te doen wankelen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft hij hierover tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding gemaakt. Verzoeker beschikt over geen enkele objectieve en concrete aanwijzing waaruit blijkt dat er in zijn specifieke geval sprake zou zijn van corruptie of dat hij verstoken zou blijven van bescherming. Hieruit volgt dat verzoekers vermeende gebrek aan bescherming geenszins kan worden aanvaard. In de mate verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout opwerpt, maakt verzoeker niet duidelijk op welke punten onzorgvuldig te werk werd gegaan of met welke elementen uit het dossier geen rekening zou zijn gehouden. Nochtans stelt de

Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing werd genomen nadat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld alle elementen van zijn asielrelaas uiteen te zetten, zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is en eventueel met stukken te staven en dat de beoordeling van deze elementen geenszins onredelijk overkomt. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). De bewering dat niet zorgvuldig of onredelijk is tewerk gegaan, is bijgevolg onjuist. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden die de Raad beaamt en overneemt. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing gemotiveerd is door een verwijzing naar een andere asielaanvraag, die niet de zijne is. Verzoeker acht de motivering ongeschikt aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit een andere situatie motieven haalt.

2.2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. De Raad merkt voorts op dat de bestreden beslissing - zoals hoger uiteengezet - in hoofdzaak gebaseerd is op de vaststelling dat verzoeker de beschermingsmogelijkheden in Armenië niet heeft uitgeput en hij evenmin aannemelijk maakt waarom hij niet op bescherming van de nationale autoriteiten zou kunnen rekenen. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekers moeder evenmin een gebrek aan bescherming aannemelijk maakt. De bestreden beslissing verwijst in dat opzicht naar de verklaringen van verzoekers moeder die eveneens werden toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker betwist niet dat zijn asielaanvraag volledig overeenstemt met deze van zijn moeder waardoor de te zijnen opzichte genomen beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker verduidelijkt dat de weigering van elke bescherming en de toekomstige gevolgen die deze weigering voor verzoeker impliceert een overtreding van de artikelen 2 en 3 van het EVRM als gevolg hebben, aangezien er ernstige risico's op verzoeker wegen die door de verwerende partij betwist worden.

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Zoals hoger reeds gesteld is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Armeense autoriteiten geen bescherming zouden kunnen of willen bieden (supra punt 2.1.3.).

Overigens kan de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER